

щата ви . . . Той трѣба да го е погладилъ проклѣтникътъ ! Камъне да ѣде, да го утрови !“

Хаджи Генчо оставя лѣжницата, хваща ученикътъ си за ръка, влѣче го въ училището, и, като са прокашли по-напредъ два-три пѣти, захваща да говори: „Слушайте, дѣца ! Вие одавна вече знаете, че черната наша кокошница бѣше излупила твърде хубави пиленца — едни изъ тѣхъ бѣха герести, а други гащати, — и азъ, като човѣкъ съ добро сърце и съ милостива душа, ви харизахъ на синца ви по едно пиленце ; но харизахъ ви ги, за да имате и вие добри сърца и милостиви души ; дѣто ще да са каже, харизахъ ви ги да ги храните добре, да ги обичате, като свои братия и сестри, и да ги вардите отъ орлите и отъ керкенезите ; но азъ са излѣгахъ, — вие ма излѣгахте и подиграхте са съ старостъта ми. Тие дни гледамъ, че бѣлото пиле съ черното крило, което